

Příprava na svaté Vánoce v době adventní Devět projevů lásky ve vtělení Slova

Ze spisů Luisy Piccarrey, malé dcery Boží vůle.

Připravme se na velké svátky svatých Vánoc tím, že budeme během adventní doby pozorně a nepřetržitě rozjímat o tajemství Vtělení Slova pomocí vánoční novény (Devět projevů lásky), kterou Luisa poprvé vykonala ve svých sedmnácti letech a kterou během svého života nikdy neopustila. Níže je uveden doporučený rozvrh rozjímání.

Nejdříve se na každý Projev lásky soustředíme po dobu jednoho týdne, během devíti po sobě jdoucích týdnů, a to tak, že je budeme každý den číst a rozjímat o nich stále pozorněji a hlouběji. To nám pomůže připravit se na posledních devět dní před Vánocemi, kdy budeme nověnu opakovat. Kéž nám Bůh udělí hojnost milostí, světla a stravující lásky, abychom se s Ním mohli znovu narodit v životě Boží vůle.
Amen.

Meditace	Téma	Den
I Projev lásky	Trojčinná láska	16. prosinec
II Projev lásky	Omezená láska	17. prosinec
III Projev lásky	Pohlcojící láska	18. prosinec
IV Projev lásky	Operativní láska	19. prosinec
V Projev lásky	Osamělá láska	20. prosinec
VI Projev lásky	Uvězněná láska	21. prosinec
VII Projev lásky	Neopětovaná láska	22. prosinec
VIII Projev lásky	Prosebná láska	23. prosinec
IX Projev lásky	Mučivá láska	24. prosinec
Svaté Vánoce	Narození Ježíše	25. prosinec

Svazek 1

Luisa: "V sedmnácti letech jsem se připravovala na svátek svatých Vánoc praktikováním různých čtností a umrtvování, a zejména tím, že jsem uctívala devět měsíců, které Ježíš strávil v mateřském lůně, devítihodinovým rozjímáním každý den, vždy o tajemství Vtělení."

PRVNÍ PROJEV LÁSKY - 16. prosince

Například jsem se na jednu hodinu myšlenkami přenesla do ráje a představovala jsem si Nejsvětější Trojici: Otce, který posílá Syna na zem; Syna, který se ihned podřizuje Otcově vůli; Ducha svatého, který s tím souhlasí.

Moje mysl byla zmatená, když jsem uvažovala o tak velkém tajemství, o tak vzájemné, rovné a silné lásce mezi sebou i k lidem, a pak o nevděčnosti lidí, zejména mé vlastní. Chtěla jsem tam zůstat ne hodinu, ale celý den, ale vnitřní hlas mi řekl: "Dost - pojd' se podívat na jiné, větší výstřelky mé lásky."

DRUHÝ PROJEV LÁSKY - 17. prosince

Pak se má mysl přenesla do mateřského lůna a zůstala omámeně uvažovat o Bohu, který byl tak velký na nebesích, a nyní je tak zničený, omezený, stísněný, že se nemůže hýbat a téměř ani dýchat.

Vnitřní hlas mi řekl: "Vidíš, jak moc jsem tě miloval? Prosím, udělej Mi ve svém srdci trochu místa, odstraň vše, co není Moje, ať Mi dáš více svobody k pohybu a dýchání."

Mé srdce bylo pohlceno; prosila jsem ho o odpuštění, slíbila jsem, že mu budu zcela patřit, vylévala jsem se v pláči, ale - říkám to ke svému zmatku - vracela jsem se ke svým obvyklým vadám. Ó, Ježíši, jak jsi dobrý k tomuto ubohému stvoření!

TŘETÍ PROJEV LÁSKY - 18. prosince

Když jsem přešla od druhé meditace ke třetí, vnitřní hlas mi řekl: "Má dcero, polož svou hlavu na lůno mé Maminky a pohlédni hluboko do ní na mé malé Lidství. Moje láska mě pohltila; ohně, oceány, nesmírná moře lásky mého Božství mě zaplavily, spálily mě na popel a vyslaly své plameny tak vysoko, že se vznesly a dosáhly všude - na všechny generace, od prvního až po posledního člověka. Mé malé Lidství bylo pohlceno uprostřed takových plamenů; ale víte, co chce, aby Mě pohltila Má věčná láska? Ach, duše! A jen tehdy jsem se spokojil, když jsem je všechny pohltil, aby zůstaly počaté se Mnou. Byl jsem Bůh a měl jsem působit jako Bůh - musel jsem je všechny vzít. Má láska by Mi nedopřála klidu, kdybych některou z nich vyloučil. Ach! Má dcero, dobře se dívej do lůna Mé Matky, dobře upři svůj zrak na Mé počaté Lidství a najdeš svou duši počatou se Mnou a plameny Mé lásky, které tě pohlcují. Ach, jak moc jsem tě miloval a miluji!"

Cítila jsem se rozpuštěná uprostřed tolika lásky a nebyla jsem schopna z ní vystoupit, ale hlas mě hlasitě volal a říkal: "Má dcero, to ještě nic není, přimkni se ke Mně pevněji a dej své ruce mé drahé Mamince, aby tě mohla přitisknout ke svému mateřskému lůnu. A ty se ještě jednou podívej na mé malé počaté Lidství a sleduj čtvrtý přebytek mé lásky." A tak jsem se na ni podívala.

ČTVRTÝ PROJEV LÁSKY - 19. prosince

"Má dcero, od pohlcující lásky přejdi k pohledu na mou operativní lásku. Každá počatá duše Mi přinesla břemeno svých hříchů, svých slabostí a vášní a Má láska Mi přikázala, abych břemeno každé z nich vzal na sebe. A počal nejen duše, ale i bolesti každé z nich, stejně jako zadostiučinění, které měla každá z nich poskytnout mému nebeskému Otcí. Tak bylo spolu se Mnou počato i Mé utrpení. Dobře se na Mě podívejte v lůně Mé Nebeské Matky Ó, jak zmučené bylo mé malé Lidství. Dobře se podívej na mou malou hlavu obklopenou trnovou korunou, která, pevně přitisknutá k mým spánkům, způsobila, že se mi z očí vyřinuly potoky slz; ani jsem se nemohl pohnout, abych je osušil. Ó, prosím! Buď pohnuta soucitem se mnou, osuš mé oči od tolika pláče - ty, která máš volné ruce, abys to mohla udělat. Tyto trny jsou korunou tolika zlých myšlenek, které přepřahují lidské mysli. Ó, jak mě bodají, víc než trny, které vyrůstají ze země. Ale podívejte se znovu - jak dlouhé je devítiměsíční ukřižování: Nemohl jsem pohnout ani prstem, ani rukou, ani nohou. Pořád jsem byl nehybný, nebyl prostor, abych se mohl být jen trochu pohnout. Jak dlouhé a tvrdé ukřižování, navíc s tím, že všechna zlá díla, která na sebe vzala podobu hřebů, mi neustále probodávala ruce a nohy." Tak mi dál vyprávěl bolest za bolestí - všechna mučednictví svého malého Lidství, taková, že kdybych je chtěla všechny vyprávět, byla bych příliš dlouhá.

Odevzdala jsem se pláči a ve svém nitru jsem slyšela: "Dceruško, rád bych tě objal, ale nemohu to udělat - není tu místo, jsem nepohyblivý, nemohu to udělat. Rád bych k tobě přišel, ale nejsem schopen chůze. Zatím mě objímej a přijď ke mně, pak, až vyjdu z mateřského lůna, přijdu k tobě." "A co ty?" zeptala jsem se. Ale když jsem Ho objímala a pevně Ho tiskla k srdci svou představivostí, vnitřní hlas mi řekl: "Prozatím to stačí, má dcero; přejdi k úvaze o pátém přemíře mé lásky."

PÁTÝ PROJEV LÁSKY - 20. prosince

A vnitřní hlas pokračoval: "Má dcero, neodcházej ode Mne, nenechávej Mne samotnou, má láska chce tvou společnost. To je další přebytek mé lásky, která nechce být sama. Ale víš, čím společnost chce? Společnost stvoření. Pohleďte, v lůně Mé Matky jsou všichni tvorové spolu se Mnou - počati spolu se Mnou. Já jsem s nimi, celá láska. Chci jim říci, jak moc je miluji; chci s nimi mluvit, abych jim vyprávěl o svých radostech a bolestech - že jsem přišel do jejich středu, abych je obšťastnil a potěšil; že zůstanu uprostřed nich jako malý bratr a každému z nich dám své statky, své království, i za cenu svého života. Chci jim dát své polibky a své pohlazení. Chci se s nimi bavit, ale - ach, kolik smutku mi způsobují! Někteří ode Mne utíkají, někteří si hrají na hluché a nutí Mne mlčet; někteří pohrdají Mým bohatstvím a nestarají se o Mé království, vracejí Mé polibky a pohlazení s lhostejností a zapomnětlivostí ke Mně, takže Moji zábavu mění v hořký pláč. Ó, jak jsem osamělý, ačkoli jsem uprostřed mnoha. Ó, jak mě tíží osamělost. Nemám nikoho, komu bych mohl říci slovo, s kým bych se mohl vylít, ani v lásce. Jsem stále smutný a mlčenlivý, protože když promluví, nikdo mě neposlouchá. Ach! Má dcero, prosím tě, zapřisáhám tě, nenechávej Mě samotného v takové osamělosti, dopřej Mi to dobro, že Mě necháš mluvit tím, že Mi budeš naslouchat, propůjč své ucho Mému učení. Já jsem mistr mistrů. Kolik věcí tě chci naučit! Když Mi budeš naslouchat, přestanu plakat a budu se s tebou bavit. Nechceš se se Mnou bavit?" "Ne.

A když jsem se v Něm opustila a soucítila s Ním v Jeho osamělosti, vnitřní hlas pokračoval: "Dost, dost, přejděte k šestému nadbytku mé lásky."

ŠESTÝ PROJEV LÁSKY - 21. prosince

"Má dcero, pojď, popros mou drahou maminku, aby ti ve svém mateřském lůně vyhradila kousek místa, abys sama viděla, v jakém bolestném stavu se nacházím." Tak se mi v myšlenkách zdálo, že mi naše Královna Maminka vytvořila malý prostor, aby byl Ježíš spokojený, a umístila mě do něj. Ale tma byla taková, že jsem Ho nemohla vidět; slyšela jsem jen Jeho dech, zatímco On stále říkal v mém nitru: "Má dcero, podívej se na další přebytek mé lásky. Já jsem věčné světlo, slunce je stínem mého světla. Ale vidíš, kam Mě Má láska zavedla - v jakém temném vězení jsem? Není tam ani záblesk světla, pro Mne je stále noc - ale

noc bez hvězd, bez odpočinku. Jsem stále vzhůru... jaká bolest! Stísněnost tohoto vězení - bez možnosti sebemenšího pohybu; hustá tma...; dokonce i můj dech, jak dýchám dechem své maminky - ach, jak je namáhavý! K tomu přidejme temnotu hříchů tvorů. Každý hřích byl pro Mne nocí a dohromady tvořily propast temnoty bez hranic. Jaká bolest! Ach, přemíra Mé lásky - nutí Mě přecházet z nesmírného světla a prostoru do propasti husté temnoty, tak úzké, že ztrácím svobodu dýchání; a to vše z lásky k tvorům."

Když to říkal, sténal - sténal téměř přidušeně kvůli nedostatku místa; a plakal. Byl jsem pohlčen pláčem. Děkovala jsem Mu, soucítala jsem s Ním; chtěla jsem Mu svou láskou trochu ulehčit, jak mi řekl. Ale kdo může říct všechno? Pak tentýž vnitřní hlas dodal: "Prozatím dost; přejdi k sedmému přebytku mé lásky." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem dělala.

SEDMÝ PROJEV LÁSKY - 22. prosince

Vnitřní hlas pokračoval: "Má dcero, nenechávej Mě samotnou v takové osamělosti a temnotě. Neopouštěj lůno Mé Maminky, abys mohla spatřit sedmý přebytek Mé lásky. Poslouchej Mě: v lůně svého Nebeského Otce jsem byl plně šťastný, nebylo dobra, které bych neměl, radost, štěstí - všechno jsem měl k dispozici. Andělé Mě uctivě zbožňovali a viseli na každém mém přání. Ach, přemíra Mé lásky! Mohl bych říci, že Mě přiměla změnit svůj osud; spoutala Mě v tomto ponurém vězení; zbavila Mě všech radostí, štěstí a statků, aby Mě oblékla do všech neštěstí tvorů - a to vše proto, abych provedl výměnu, abych jim dal svůj osud, své radosti a své věčné štěstí. To by však nebylo nic, kdybych u nich nenašel nejvyšší nevděk a zatvrzelou proradnost. Ach, jak byla má věčná láska překvapena tváří v tvář tolika nevděkům a jak plakala nad tvrdohlavostí a proradností člověka. Nevděk byl nejostřejším trnem, který probodával mé srdce, od mého početí až do posledního okamžiku mého života. Podívejte se na mé srdíčko - je zraněné a teče z něj krev. Jaká bolest! Jaká muka cítím! Má dcero, nebud' ke Mně nevděčná. Nevděčnost je pro tvého Ježíše tou nejtěžší bolestí - znamená zavřít přede Mnou dveře a nechat Mě ochromeného chladem. Má láska se však nezastavila před takovou nevděčností, zaujala postoj prosebné, úpěnlivé, naříkající a žadonící lásky. To je osmý exces mé lásky."

OSMÝ PROJEV LÁSKY - 23. prosince

"Má dcero, nenechávej mě samotného, polož hlavu na lůno mé drahé Maminky a i zvenčí uslyšíš mé sténání a prosby. Když vidím, že ani mé sténání, ani mé prosby nepohnou stvořením k soucitu s mou láskou, zaujímám postoj nejhudšího z žebráků; natahuji svou malou ruku a prosím - ze soucitu a přinejmenším jako almužnu - o jejich duše, o jejich city a o jejich srdce. Má láska chtěla za každou cenu získat srdce člověka; a když viděla, že po sedmi excesech mé lásky se stále zdráhá, hraje si na hluchého, nezajímá se o mě a nechce se mi odevzdat, chtěla se má láska prosadit ještě víc. Měla se zastavit; ale ne, chtěla se ještě více přelévat ze svých mezí; a z lůna Mé Matky způsobila že můj hlas dosáhl každého srdce, těmi nejtíravějšími způsoby, těmi nejrůznějšími modlitbami, těmi nejpronikavějšími slovy. A víš, co jsem jim řekl? 'Mé dítě, dej mi své srdce; dám ti vše, co budeš chtít, pokud mi za to dáš své srdce. Sestoupil jsem z nebe, abych si z něj udělal kořist. Ó, prosím, neodpírej Mi ho! Neoklamávej mé naděje! A když jsem viděl, jak se zdráhá - ba co víc, mnozí se ke Mně otočili zády -, přešel jsem ke sténání; sepal jsem své malé ruce a s pláčem, hlasem přidušeným vzlyky, jsem dodal: 'Ach! Ach! Já jsem malý žebrák; nechceš Mi dát své srdce - ani jako almužnu? Není to snad ještě větší přemíra mé lásky; že Stvořitel, aby se přiblížil k tvorů, bere na sebe podobu malého dítěte, aby v něm nevzbudil strach; že žádá srdce tvora alespoň jako almužnu, a když vidí, že mu ho nechce dát, prosí, nařiká a pláče?' "Ano," odpověděla jsem.

Pak jsem ho uslyšela říci: "A ty, nechceš mi dát své srdce? Nebo snad i ty chceš, abych sténal, prosil a plakal, abys Mi dala své srdce? Chceš Mi snad odepřít almužnu, kterou od tebe žádám?" "Ne," odpověděla jsem. A když to říkal, slyšela jsem, jak vzlyká, a já: "Můj Ježíši, neplač, dávám Ti své srdce a celého sebe." A on se rozplakal. Pak vnitřní hlas pokračoval: "Pokračuj dál, přejdi k devátému přebytku mé lásky."

DEVÁTÝ PROJEV LÁSKY - 24. prosince

"Má dcero, můj stav je stále bolestnější. Pokud Mě miluješ, upři na Mě svůj pohled, abys viděla, zda můžeš svému Ježíši nabídnout nějakou úlevu; malé slovo lásky, pohlazení, polibek, to vše dá úlevu mému pláči a mému trápení. Poslyš, Má dcero, poté, co jsem dal osm excesů své lásky a člověk mi je tak zle oplatil, Má láska se nevzdala a chtěla k osmému excesu přidat devátý. A to byla touha, ohnivě vzdechy, plameny touhy, neboť jsem chtěl vyjít z mateřského lůna a obejmout člověka. To přivedlo mé malé, ještě nenarozené Lidství k takové agónii, že jsem dosáhl bodu, kdy jsem vydechl naposledy. Ale když jsem se chystal vydechnout naposledy, mé Božství, které bylo ode Mne neoddělitelné, Mi dalo doušky života, a tak jsem znovu nabyl života, abych pokračoval ve své agónii a znovu se vrátil ke smrti. To byl devátý exces mé lásky: nepřetržitě se trápit a umírat z lásky ke stvoření. Ach, jak dlouhá agónie trvala devět měsíců! Ó, jak mě láska dusila a nutila umírat. Kdybych u sebe neměl Božství, které Mi znovu vracelo život pokaždé, když jsem se chystal skončit, láska by Mě byla pohltila dříve, než bych vyšel na denní světlo."

Pak dodal: "Podívejte se na mě, poslouvejte mě, jak se trápím, jak mi srdce bije, vzdychá, hoří. Podívejte se na mě - teď umírám." A zůstal v hlubokém mlčení. Měla jsem pocit, že umírám. Krev mi ztuhla v žilách a rozechvělá jsem Mu řekla: "Má Lásko, můj Živote, neumírej, nenechávej mě samotnou. Chceš lásku a já Tě budu milovat, už Tě nikdy neopustím. Dej mi své plameny, abych Tě mohla více milovat a zcela se pro Tebe strávit." A tak jsem se vrátila do svého života.

DEO GRATIAS!

Svatý Annibale "Modli se za nás, ó Pane, pošli do své církve svaté apoštoly" **Služebnice Boží Luiso Piccarreto**, "Kéž přijde království Tvé **Boží vůle, kéž Tvá vůle na zemi jako v nebi!**"